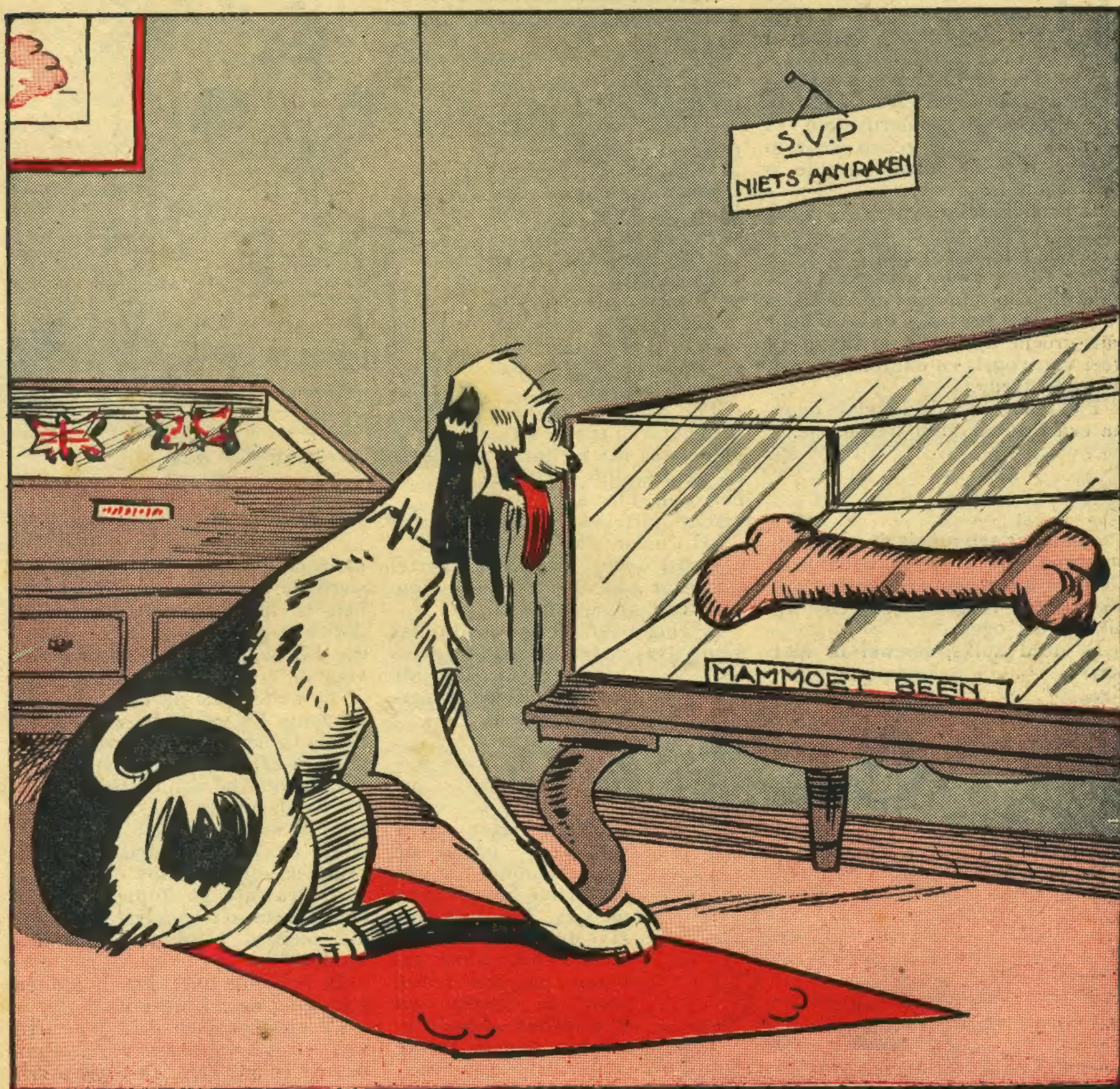
SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 27 MEI 1937

OM VAN TE WATERTANDEN!

HET VERLOREN HANDSCHRIFT

Van een kostbaar handschrift dat gestolen werd en hoe een goede fee Zonneroosje en Hyacinth hielp zoeken

DIT is het verhaal van twee kleine meisjes, het ene Zonneroosje genaamd en het andere Hyacinth.

De geschiedenis werd mij verteld door een fee, toen ik op een mooie zomermorgen in mijn tuin zat. De reden waarom de fee mij dit alles vertelde is de volgende:

Ik zat bij mijn vijvertje, waar juist een paar vinken bezig waren hun dorst te lessen aan 't heldere water. Toen kwam daar een poes aan, die van plan was de vogeltjes te vangen. Dat zag ik aan haar vals-groene ogen. Ik nu houd erg veel van vogels en daarom joeg ik de poes terug.

Plotseling hoorde ik vlak daarna een fijn, zilveren stemmetje.

* * *

„Dat was een mooie daad van u, waarvoor ik u moet bedanken. Ga naar het rozenperk, neem twee afgevallen rozeblaadjes en leg die op uw ogen."

Ik deed zulks, hoewel ik niet begreep wie daar eigenlijk tegen mij sprak. Maar nauwelijks had ik de rozeblaadjes op mijn oogleden gelegd of daar zag ik op een bloem, midden in de vijver, een fee zitten. Zij was klein en bijzonder mooi. Zij had een vuurrood jurkje aan, terwijl de zilveren vleugeltjes met blauwe vlekjes bedekt waren.

„Dit is nu uw beloning voor uw mooie daad, mensenkind," sprak de fee.

Ik dankte haar hartelijk, want ik had nog nooit een fee gezien.

„Liefde voor de vogels," zei de fee weer, „is iets, dat ik altijd wil belonen. Daarom zal ik u eens het verhaal vertellen van Zonneroosje en Hyacinth, twee kleine meisjes, die, vele, vele jaren geleden, op 'n mooie villa woonden, met een prachtige tuin er omheen. Wilt u dat verhaal horen?"

Ik deelde de fee mede, dat ik erg nieuwsgierig was het te horen, en ik beloofde, dat ik het aan niemand zou verder vertellen.

„O, maar dat kunt u gerust doen," zei de fee. „Vertel het maar aan alle kindertjes, die veel van vogels houden."

Ik ging weer op het bankje bij mijn vijver zitten en hier volgt nu het verhaal, dat de fee mij op die zomermorgen deed.

....of daar zag ik op een bloem, midden in de vijver, een fee zitten.

* * *

„Vele jaren geleden," zo begon de fee, „woonden in dit land twee lieve, kleine meisjes. Het ene was Hyacinth genaamd, omdat het werd geboren in de lente, toen de tulpen en hyacinthen bloeiden, en het andere heette Zonneroosje, omdat op de morgen waarop zij werd geboren in de tuin de zonneroosjes plotseling waren opengegaan en hun gele kopjes naar het zonnelicht bogen. Ik hield veel van deze meisjes en ik was haast altijd in de tuin

„Vele jaren geleden," zo begon de fee....

rondom de villa. Toen zij groter werden, begon ik nog meer van hen te houden, want zij waren lief en goed voor alle dieren, die hen omringden, maar vooral voor de vogels. Er was geen vogel of zij wisten hoe hij heette en hoe hij zong. Er was geen vogel in de mooie tuinen en bossen rondom de villa of Hyacinth en Zonneroosje wisten waar hij zijn nestje had. En de vogels waren zó tam, dat zij zelfs in de dagen, dat zij op hun eitjes zaten te broeden, de broodkruimels oppikten uit de handjes van Hyacinth en Zonneroosje. Is het daarom zo'n wonder, dat ik van die meisjes hield en over hen waakte?"

Ik schudde met het hoofd en toen ging de fee weer verder.

„Toen Hyacinth acht jaar oud was en Zonneroosje zeven, gebeurde er iets ergs. Ik begrijp zelf niet alles en ik weet niet hoe de mensenkinderen hun zaken drijven, maar uit hetgeen ik van de meisjes vernam, kon ik opmaken

dat er iets ernstigs gebeurd was en ik hoorde, dat zij tegen de vogels vertelden, dat zij de mooie villa en de prachtige tuinen zouden moeten verlaten en in een klein huisje gaan wonen, midden in de benauwde, rokerige stad. Dit alles omdat zij een kostbaar handschrift, dat aan hun vader toebehoorde, niet konden terugvinden. Hun vader had dit verloren of het was hem ontstolen. Als hij er niet in slaagde om dit handschrift terug te vinden, dan zouden zij de villa moeten verlaten. Gij weet, mensenkind, wij feeën hebben vele manieren waarop wij iets kunnen onderzoeken. Vooral dingen, die voor uw ogen verborgen zijn. Ik sprak er over met onze koningin, een zeer schone en goede fee, en deze stuurde haar boodschappers overal heen, het hele land door. En ten laatste wist ik, dat ik Hyacinth en Zonneroosje zou kunnen helpen, want ik was te weten gekomen waar het kostbare handschrift zich bevond!

* * *

Het was in 'n heel ander deel van het land en nu was het de moeilijkheid om het handschrift uit 't huis te halen van den man, die het gestolen had en het in handen te brengen van mijn beminde meisjes. U zult zeggen: „Waarom deed je het niet zelf?" Of „waarom stuurde je er geen boodschappers op af?" maar gij moet weten, mensenkind, dat wij, feeën, dingen, die aan de mensen toebehoren, niet mogen nemen. Toch besloot ik de beide meisjes te helpen. De volgende morgen vloog ik al heel vroeg naar het

„. . . . de broodkruimels oppikten uit de handjes van Hyacinth en Zonneroosje."

tuinhuisje, dat hun vader voor hen aan de oever van het meer had laten bouwen. Zij vertoefden daar meestal, omdat zij daar omringd waren door duizenden vogels. Ik zei hun rozeblaadjes op hun oog-

„Voor de deur stonden twee boodschappers van onze feeën-koningin op wacht . . . ."

leden te leggen en toen zagen zij mij staan. Ze waren zó verwonderd, dat ze eerst niets konden zeggen! Zij vergaten ook 'n ogenblik hun groot verdriet, maar spoedig keken ze weer bedrukt en toen vertelden zij mij van 't verloren handschrift. Ik troostte hen zo goed mogelijk en deelde hun mede, dat ik hen zou helpen omdat zij altijd zo lief waren geweest tegenover de vogels. Ik vertelde hun, dat ik wist, waar het handschrift zich bevond en dat we het zouden gaan halen.

„Maar is dat geen stelen?" vroeg Zonneroosje.

„Heeft de man zelf het niet van vader gestolen?" zei ik ernstig. „Neen, het is geen stelen; anders zou ik, een fee, jullie niet helpen om het terug te halen. Jullie moeten nu met mij meegaan, maar eerst moeten jullie kleiner worden. Ik zal je tot feeën omtoveren en kan kun je met mij mee vliegen."

Ik raakte hen aan met mijn staf en zij veranderden in lieve feeën. O, wat zagen ze er schattig uit! Wij vlogen nu over bergen en dalen, over rivieren en brede plassen, totdat wij het huis bereikten, waarin de dief woonde.

* * *

Voor de deur stonden twee boodschappers van onze feeën-koningin op wacht en die deelden mij mede, dat het handschrift op het bureau lag en dat de dief lag te slapen. Vlug wipten wij naar binnen. We vonden het handschrift op het bureau. Ik raakte het met mijn staf aan, zodat het kleiner werd en gemakkelijk was mee te nemen. Zo snel mogelijk vlogen wij nu terug. We daalden neer bij het meer, vlak naast het tuinhuisje.

„O, lieve fee," zei Hyacinth, „hoe kunnen wij u bedanken voor alles wat u voor ons gedaan heeft?"

„Jullie hoeft mij niet te danken, meisjes. Blijf even lief voor de vogels en alle dieren als voorheen. Dat is voor mij al dank genoeg."

Toen raakte ik hen aan met mijn staf en zij veranderden weer in hun vroegere gedaante.

Zij snelden zo vlug mogelijk naar huis en gaven vader het kostbare handschrift.

De tranen liepen hun over de wangen.

„O, lieve fee," zei Hyacinth, „hoe kunnen wij u bedanken voor alles wat u voor ons gedaan heeft?"

Toen moesten zij alles vertellen.

De vader luisterde met verbazing toe, maar hij was verstandig genoeg om hen te geloven."

* * *

Op dat ogenblik streek een windzuchtje voorbij en blies de rozeblaadjes van mijn oogleden. Ik keek om mij heen, maar de fee was plotseling verdwenen. De bloem, waarop de fee gezeten had, in 't midden van mijn vijvertje schudde met haar kopje heen en weer, terwijl een bij zich daarop kwam nederzetten. Had ik gedroomd?

Toen zag ik de beide rozeblaadjes op 't water drijven en meteen wist ik, dat alles heus waar was geweest en dat ik voor de eerste keer van mijn leven een echte fee had gezien.

NOR. H.

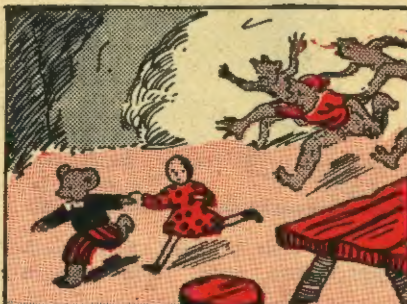
TED OP AVONTUUR

OP DE VLUCHT

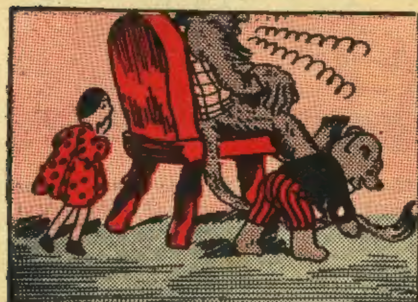
De heks zat in de kop'ren ketel,
En schreeuwd' en jankte luid.
En Pik en Pek kwamen gelopen,
En trokken er haar uit.

„Vooruit," zei Ted „Laten we lopen,
Zo snel als 't gaat nu hier vandaan.
Ik hoor gehuil en woeste kreten,
Daar komt een bende duivels aan."

Daar, op een stoel, zat hard te snurken,
De oude koning Rompelvoet.
Hij deed er net zijn middagdutje
En Ted bekeek zijn apesnoet.

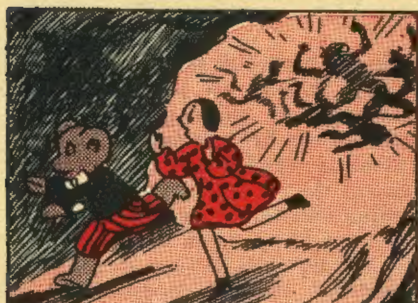
„Die moet ons redden," dacht de zwerver,
„Verberg je, Puk, achter die stoel.
Ik leg zijn staart hier netjes neder,
Dan zie je wel, wat ik bedoel."

De vijand kwam al aangevlogen
En snelde met een flinke vaart
Voorbij de koning. Maar ze trapten
Hem daarbij lelijk op zijn staart.

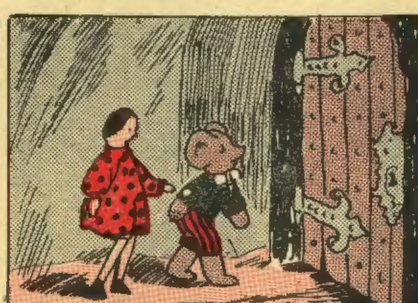
En met een diep gegrom van woede,
Vloog koning Rompelvoet omhoog.
Hij maakte wel een halve buit'ling;
D'r schoten vlammen uit z'n oog.

„Nu weg," zei Ted, „terwijl ze vechten.
Kom, volg me, Puk, de kans is mooi!"
De duivels bleven aan het knokken,
En keken niet om naar hun prooi.

De zwervers volgden vele gangen,
Nu d'ene uit, dan d'andere in.
„'t Is hopeloos," zei Ted verslagen,
„Ik vind geen eind en geen begin."

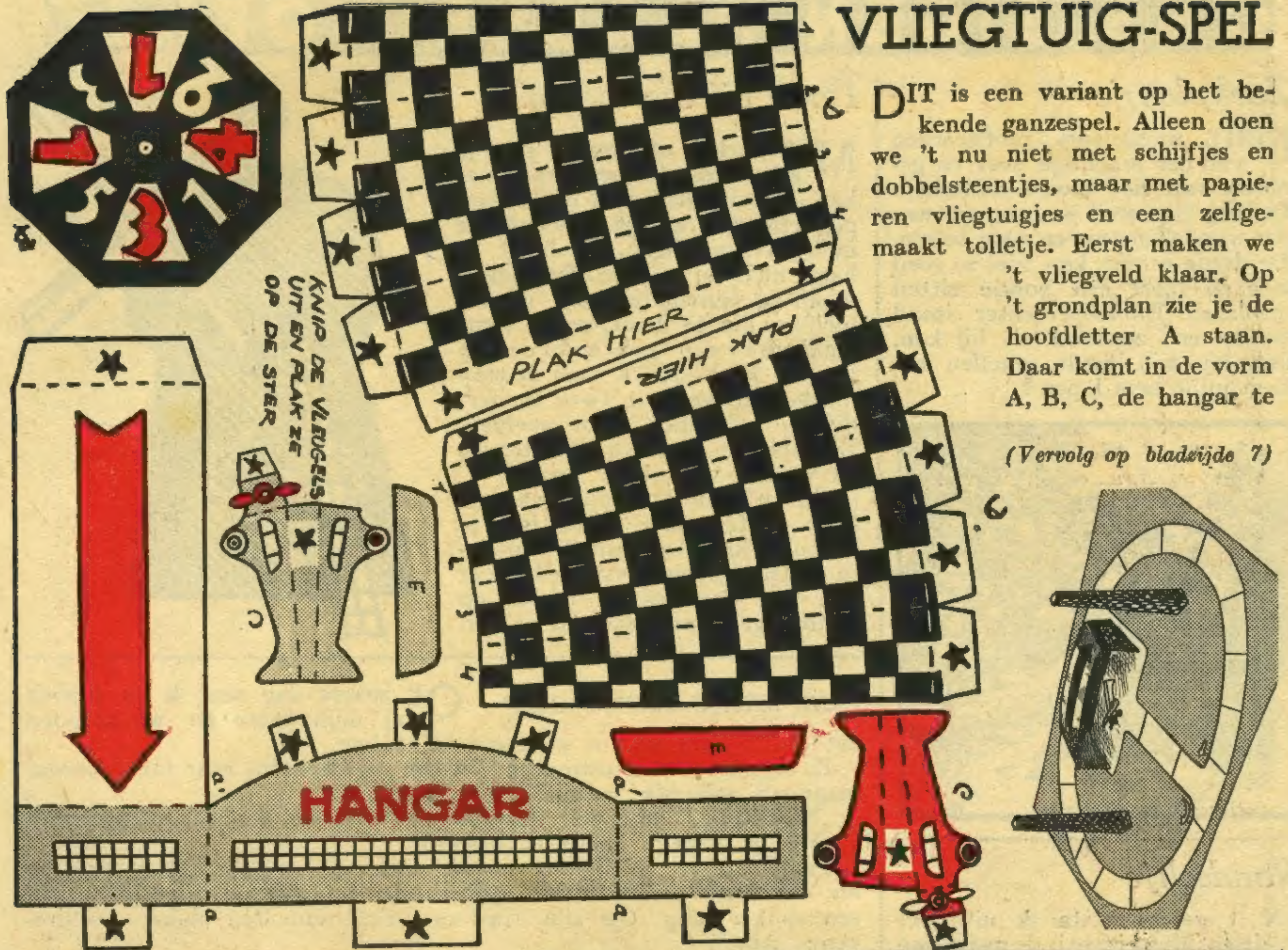

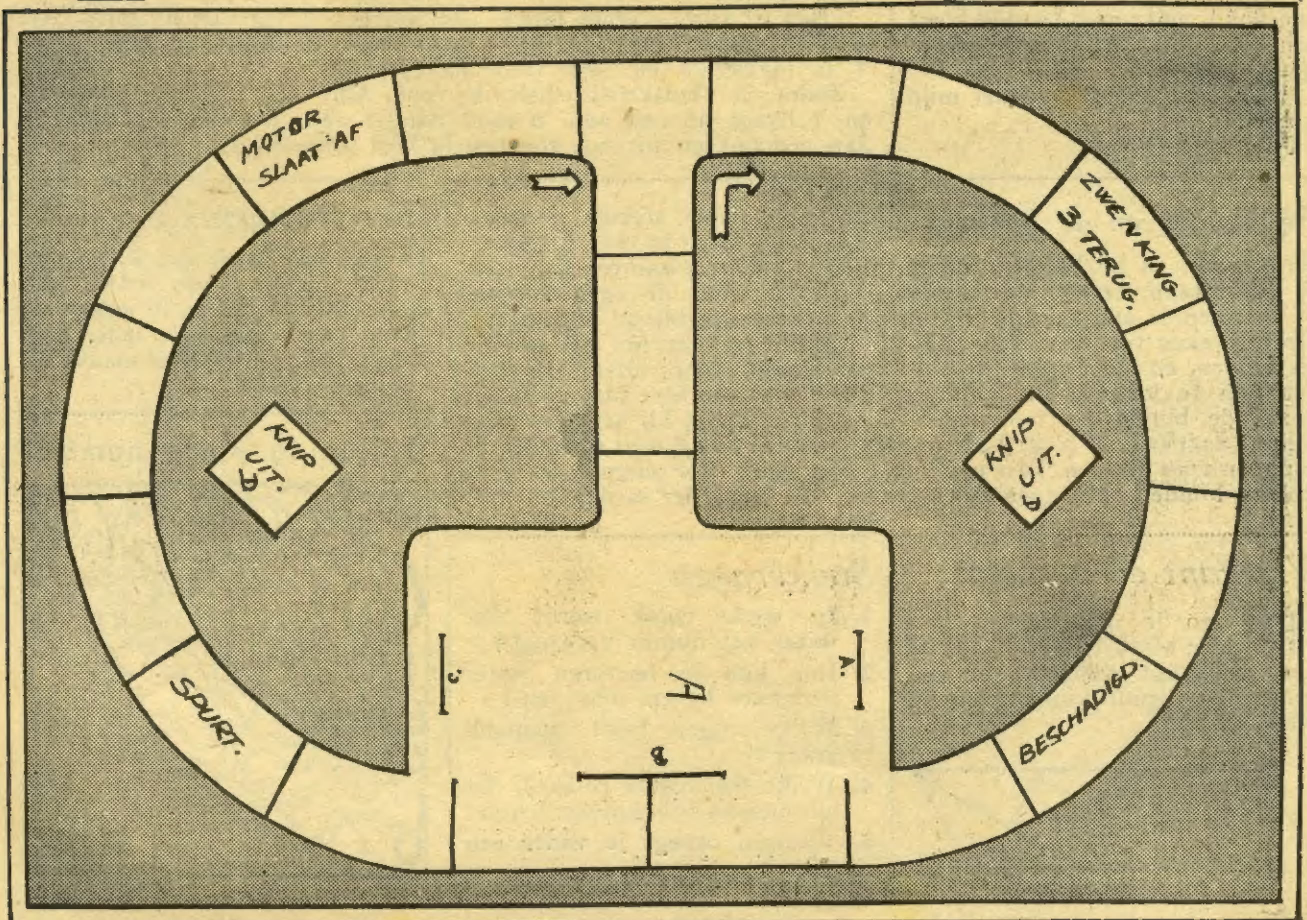
Ten slotte kwamen z'in een ruimte,
Waar zij beteuterd bleven staan.
„Die deur," zei Ted, „is zwaar beslagen,
En zal, vrees ik, niet opengaan."

VLIEGTUIG-SPEL

DIT is een variant op het bekende ganzespel. Alleen doen we 't nu niet met schijfjes en dobbelsteentjes, maar met papieren vliegtuigjes en een zelfgemaakt tolletje. Eerst maken we 't vliegveld klaar. Op 't grondplan zie je de hoofdletter A staan. Daar komt in de vorm A, B, C, de hangar te

(Vervolg op bladzijde 7)

ONS EIGEN RAADSELHOEKJE

Zoekplaatje

DRIE wandelaars profiteerden van het prachtige weer en genoten van het mooie landschap. De weg liep steil omhoog en twee der wandelaars waren vlug boven. De derde echter kon niet zo goed mee en bleef een poosje zitten uitblazen. Eindelijk echter stond hij op en, zo hard als hij kon, liep hij zijn beide gezellen na. Zien jullie hem lopen ?

Raadseltje

IN 't geheel besta ik uit twee delen. Mijn eerste is de naam van een hond, maar mijn tweede komt ten slotte bijna altijd in de gevangenis terecht.

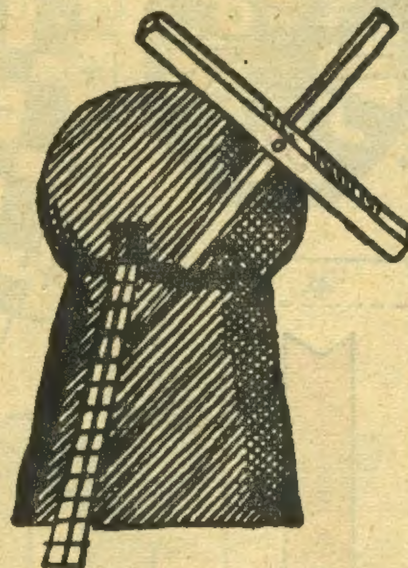
Hetzelfde gebeurt ook met mijn geheel.

Hoe heet ik ?

Daar bij die molen.....

MET kurken of stoppen kun je alleraardigste voorwerpen maken. Met de stop van een champagnefles bv. kun je 'n hele leuke molen vervaardigen. Je hoeft er haast niets bij te doen. De wieken maak je eenvoudig met 'n paar lucifers, die je kruisgewijze vastmaakt met een speld en in de kop van de kurk steekt. Ook de trap moet je maken uit twee lucifers die je verbindt door spelden. Die spelden vormen dan tevens de treden van jullie trap.

Boven in de kop, daar waar de trap er tegenaan leunt, heb je 'n stukje kurk weggesneden, waarin de trap precies past. Je kunt er ook nog deurtjes en ramen op aanbrengen van gekleurd papier.

Een leuke barometer

OP zekere dag was ik op bezoek bij mijn tante en we stonden net op 't punt om 'n uitstapje te maken.

Ik zag, dat het dienstmeisje met een regenscherm naar tante kwam, maar zij schudde lachend haar hoofd.

„Niet nodig," zei tante, „Adri ziet er stevig uit, het zal niet regenen."

„Wie is Adri ?" vroeg ik verrast.

Tante lachte en nam me mee naar de veranda. Daar wees ze me een klein varkentje van peperkoek, dat aan een rood lintje aan een spijker hing. Op zijn rug was met gesmolten suiker geschreven : „Adri".

„Dat is Adri," lachte tante. „Je ziet hoe stevig vast hij nu is, dat betekent droog weer en als 't gaat regenen, wordt hij heel zacht. 't Is makkelijk en Adri liegt nooit !"

Zodra ik thuiskwam, heb ik voor Adri een broertje gemaakt en 't hangt nu ook aan 'n rood bandje aan 'n spijker. Ik heb 'm Jan gedoopt en tot nog toe ben ik heel tevreden over hem.

De blinden en de lammen

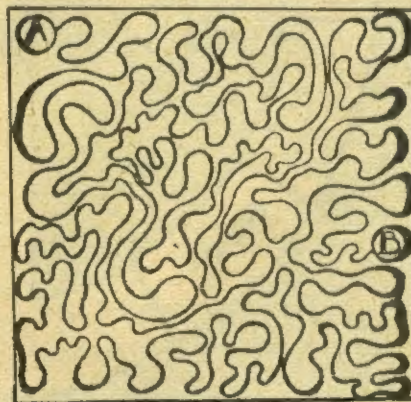
EEN spel voor stevige jongens. De groep wordt in twee gesplitst : de lammen en de blinden. Beide groepen gaan elk aan één kant van 't veld staan, terwijl de blinden een doek voor de ogen krijgen.

Voordien is afgesproken, bij welken lamme elke blinde thuishoort. Op een teken van den leider gaat elke blinde op stap om z'n lamme te vinden en de lamme tracht zijn blinde door allerlei geroep tot zich te lokken. De lamme mag zijn plaats echter niet verlaten. Heeft de blinde den lamme gevonden, dan draagt hij hem naar een vooraf aangewezen plek. Dan worden de rollen omgekeerd en spelen de lammen voor blinden. Men moet er echter goed voor zorgen, dat geen enkele blinde een jongen moet dragen, die zwaarder is dan hij zelf.

Een vraagstukje

IN mijn tuin staat een boom met tien takken ; op iedere tak liggen tien nesten en in ieder nest zitten tien vogels die ieder tien jongen hebben. Hoeveel maakt dit allemaal samen ?

Oplossing vorig nummer

Vierkant en zeshoek

HOE zou je met behulp van de hier afgebeelde vijf stukjes een volmaakt vierkant of een zeshoekige figuur kunnen samenstellen ?

Strikvragen

1. In welke zaak wordt het water het duurst verkocht ?
2. Hoe kun je bevroren water met twee letters schrijven ?
3. Welke vijgen heeft niemand graag ?
4. Welke ezel balkte zo hard, dat alle mensen hem konden horen ?
5. Waarom draagt je vader een hoed ?

VLIEGTUIG-SPEL

(Vervolg van bladzijde 5)

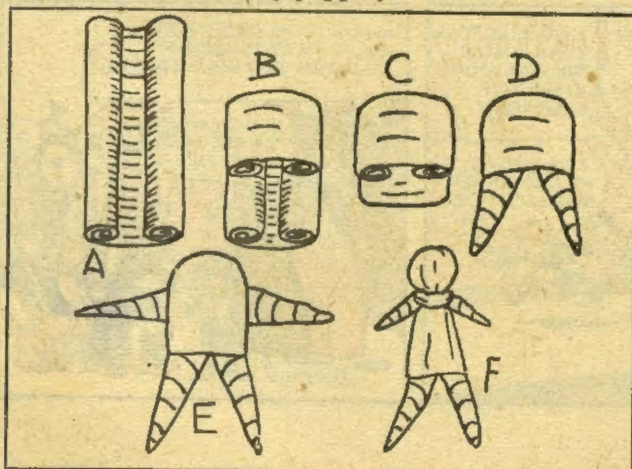
staan. Dat is de figuur met de 7 sterren en de dikke pijl. Je buigt 't papier om volgens de lijntjes a-a en de strook met de dikke pijl er op vormt het dak. Figuur B vormt het tolletje. Je steekt er in 't midden een lucifertje door, dat je wat aanscherpt. Op D komen de beide torens te staan. Die maak je van de zwart en wit geblokte tekening, die je viermaal opvouwt volgens de stippellijntjes 1, 2, 3 en 4. De vliegtuigjes vind je bij fig. C en fig. E geeft de vleugels, die je op het sterretje plakt. Hoe wordt er gespeeld?

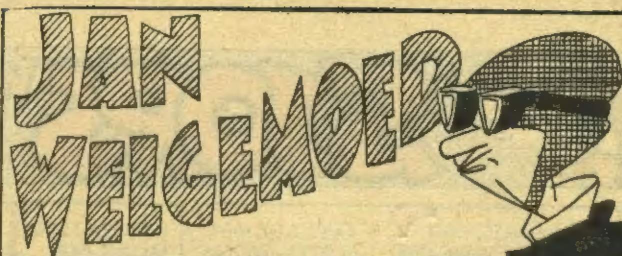
Men speelt met z'n tweeën. Wie 't eerst een 5 draait mag beginnen. Natuurlijk vanuit de hangar en dan in de richting van de witte pijl om het hele veld heen. Men mag evenveel vakjes verder vliegen als men werpt, of liever, draait. Wie terecht komt in de vakjes: „motor slaat af", of „beschadigd", moet terug naar de hangar en opnieuw beginnen. Kom je in een vakje waar de andere machine staat, dan moet deze een vakje terug. Driemaal rond het veld en in de hangar vormt één spel.

Aangeraden wordt, stevig karton te gebruiken voor het vliegveld en het tolletje. Voor de vliegtuigen en de torens kan het wel wat minder stevig zijn. Hier en daar 'n kleurtje zal 't spel nog aantrekkelijker maken.

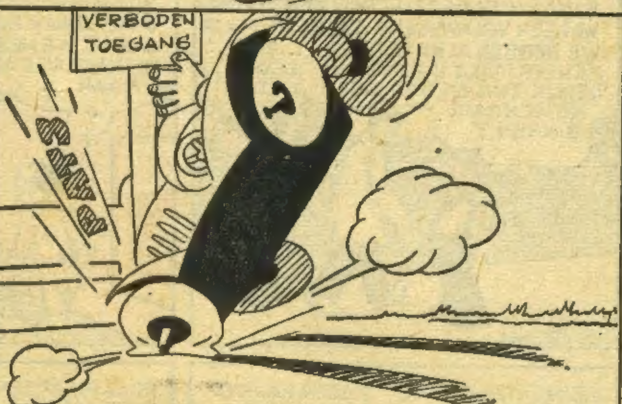
HOE MAKEN WE EEN POP VAN EEN ZAKDOEK?

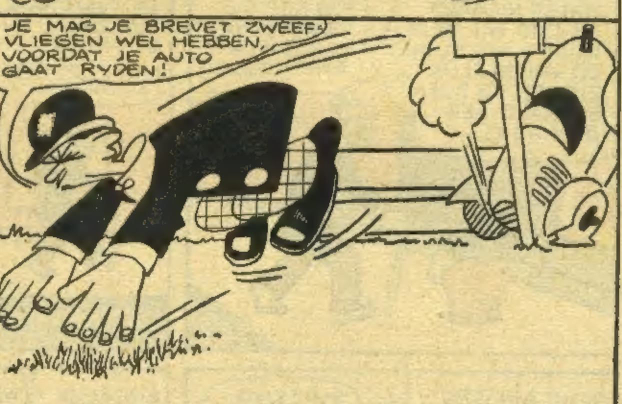
DIT is een heel leuke bezigheid. Let maar eens goed op hoe 't moet. Je neemt een vierkante flinke schone zakdoek en je rolt hem op, zoals in tekening A wordt aangegeven, totdat de twee rolletjes tegen elkaar aanliggen. Dan plooi je de bovenste helft naar je toe, zoals B aangeeft, en de onderste helft plooi je naar boven toe, zodat de onderste helft onder de bovenste komt te liggen. Zie tekening C. Dan leg je je hand stevig op 't hele pak en zoekt in de twee bovenliggende rolletjes naar de punten van de zakdoek. Die punten trek je langzaam naar beneden en dan krijg je iets als in D. Dan zoek je weer in de overige twee rolletjes naar de andere punten van de zakdoek en trekt die zijwaarts uit, zoals in figuur E. Die twee uiteinden knoop je dan eens stevig rond het boveneind heen en je krijgt een aardig poppetje, zoals je 't afgebeeld ziet in figuur F. Het is heel aardig en in 'n minuut heb je 't klaar. Als je verschillend gekleurde zakdoeken hebt, kun je 'n aardige verzameling poppetjes maken.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLENCLUB

DE REDDER.

